فصلنامه تحقیقات جغرافیایی، سال سی و سوم، شماره اول، بهار ۱۳۹۷، شماره پیاپی ۱۲۸

دکتر محمدحسن یزدانی*، دانشیار، گروه جغرافیا، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران
فرخ طهماسبی، دانشجوی دکتری، گروه جغرافیا، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران
حسین سعدلونیا، دانشجوی دکتری، گروه جغرافیا، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران
مریم جامی، دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه جغرافیا، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

Dr. M. Yazdani
F. Tahmasebi
H. Sadlounia
M. Jami
Yazdani.m51@gmail.com

واکاوی کاربرد اندک روش‌های ترکیبی در پژوهش‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری

دریافت مقاله: ۹۶/۴/۱ پذیرش نهایی: ۹۷/۱/۱۹

DOI: 10.29252/geores.33.1.124

چکیده

در دهه‌های گذشته و به تبعیت از جنبش روش‌شناختی ترکیبی در علوم اجتماعی، فراخوانی گسترده برای استفاده جغرافی‌دانان از روش‌های ترکیبی به وجود آمده است. این در حالی است که در مطالعات جغرافیایی در ایران بنا به دلایلی این روش مهجور مانده و استفاده نمی‌شود. ازاین‌رو، هدف پژوهش حاضر ریشه‌یابی علل استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی در بین اساتید و دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری در پنج دانشگاه ایران بود. برای نیل به این هدف از هر دو روش کمّی و کیفی به‌طور متوالی اکتشافی و با اهمیت برابر استفاده شد. در این طرح ابتدا داده‌های کیفی گردآوری و تحلیل شد و سپس در مرحله دوم داده‌های کمّی (به‌عنوان طرح مکملی)، گردآوری و تحلیل شدند. درنهایت، هر دو تحلیل کیفی و کمّی یک‌جا مورد تفسیر قرار گرفتند. جامعه آماری پژوهش، دانشجویان تحصیلات تکمیلی و اساتید گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری ۵ دانشگاه شهید بهشتی، تبریز، خوارزمی، محقق اردبیلی و زنجان بود(دلیل انتخاب این دانشگاه‌ها برای این پژوهش ارتباط نزدیک با اساتید و دانشجویان دوره‌های تکمیلی این دانشگاه‌ها بوده است). در این تحقیق از شیوه نمونه‌گیری روش ترکیبی استفاده شد. در بخش کمّی از روش نمونه‌گیری تصادفی و تعیین حجم نمونه بر اساس فرمول کوکران استفاده شد. در نمونه‌گیری بخش کیفی تعداد ۱۰ نفر از اساتید گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری از دانشگاه‌های موردمطالعه مصاحبه انجام گرفت و در بخش کمّی تعداد ۸۱ نفر با استفاده از روش نمونه‌گیری تصادفی به‌عنوان حجم نمونه از بین دانشجویان تحصیلات تکمیلی این رشته در این دانشگاه‌ها انتخاب شدند. برای تجزیه‌وتحلیل داده‌ها از آزمون تی تک نمونه‌ای استفاده شد. یافته‌های پژوهش نشان داد که عوامل ماهوی روش تحقیق ترکیبی که در این تحقیق عبارت‌اند از: مبهم بودن روش ترکیبی و ناآشنایی اساتید به این روش و همچنین عوامل ساختاری ازجمله سلایق فصلنامه‌ها، کمّی بودن سیستم آموزشی و عدم مقبولیت روش تحقیق ترکیبی در بین اساتید از عوامل تأثیرگذار در استفاده محدود از روش ترکیبی در تحقیقات در بین اساتید و دانشجویان رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری است.

واژگان کلیدی: روش تحقیق کمّی، روش تحقیق کیفی، روش تحقیق ترکیبی، جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری

مقدمه

در چند دهه اخیر، مجادله‌ها و مناقشه‌های پارادایمی در علوم اجتماعی به‌طور عام و علوم جغرافیایی به‌طور خاص، عمدتاً شاهد تقابل بین دو روش‌شناسی کمّی عین گرا و کیفی ذهن‌گرا یا نسبی‌گرا بوده است. طی چهار دهه گذشته روش‌های تحقیق علمی

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

در جغرافیا و به‌ویژه جغرافیای انسانی، از روش‌های کمّی به روش‌های کیفی متمایل شده است. در خلال دهه ۱۹۸۰ بسیاری از محققان کمّی و کیفی اعتقاد داشتند که رهیافت‌های هر یک از آن‌ها بر دیگری برتری داشته و دو روش مذکور به دلیل تفاوت در بنیان‌های فلسفی و جهان‌بینی‌های خاص هرکدام، قابل‌ترکیب و همگرایی نیستند. این موضع «یا این یا آن» به اصل «ناسازگاری پارادایمی» موسوم است. تقابل‌های روش‌شناختی کیفی و کمّی ضمن اختصاص بخش زیادی از ادبیات نظری و روشی علوم اجتماعی و انسانی و به‌تبع آن در جغرافیای انسانی، به بحث‌های غیرقابل‌حل و چالش‌برانگیز بدل گشته و محققان را با سردرگمی و ابهام‌های پارادایمی مواجه ساخته است.

علوم انسانی از آغاز تا به امروز، دو پارادایم روش‌شناختی را پشت سرنهاده است؛ پژوهشگران اجتماعی ابتدا به تقلید از علوم طبیعی به علت کاوی، عینیت‌گرایی و استفاده از روش‌های کمّی روی آورده‌اند؛ سپس دریافته‌اند که روش‌های کمّی برای بررسی تمام ابعاد یک پدیده اجتماعی مناسب نیست. ازاین‌رو، نارسایی‌های روش‌شناسی کمّی در شناخت واقعیت‌های اجتماعی، منجر به شکل‌گیری موج دوم روش‌شناسی شده است. در این مرحله، پژوهشگران با به‌کارگیری روش‌های تحقیق کیفی، توجه خود را از لایه‌های بیرونی واقعیت اجتماعی به لایه‌های درونی‌تر معطوف نموده و بر معنا کاوی و درک و تفسیر پدیده‌ها تأکید کردند. هم‌زمان با تقویت رویکردهای کیفی در روش‌شناسی، شکافی نسبتاً عمیق میان دیدگاه‌های روش‌شناسان کمّی و کیفی پدید آمده است؛ برخی همچون لوین[1]، علوم اجتماعی و انسانی کمّی را علوم واقعی پنداشته و روش‌های کمّی را پیروز میدان دانسته‌اند و برخی نیز همانند دنزین[2] و لینکلن[3] استدلال کرده‌اند که روش‌های کیفی به‌سرعت گسترش‌یافته و جایگزین روش‌های منسوخ کمّی خواهند شد(Newman, 2000:14).

روش‌های کیفی در جغرافیای انسانی از دهه ۱۹۸۰ رشد و ترقی کرده‌اند و کتاب‌ها و مجموعه‌های جدید درباره روش‌های کیفی و ترکیبی تدوین‌شده است (های، ۱۳۸۷: ۱). از دهه ۱۹۹۰ به بعد برخی از محققان و روش‌شناسان با مطرح کردن روش‌های تحقیق ترکیبی، درصدد ایجاد نوعی همگرایی و ترکیب دو رهیافت کمّی و کیفی در تحقیقات علوم انسانی برآمدند. این ترکیب که عمدتاً با پشتوانه نظری پراگماتیسم به‌عنوان یکی از پارادایم‌های مطرح فلسفی- روشی علوم اجتماعی صورت می‌گیرد، آغازگر مرحله جدیدی از توسعه روشی در علوم انسانی بوده که با عنوان جنبش سوّم روش‌شناسی از آن نام می‌برند که نه‌تنها ازنظر اصول طراحی و اجرا متفاوت است، بلکه دارای ادبیات و واژگان جدیدی نیز می‌باشد (تشکری، تدلی۱۹۹۸ و ۲۰۰۳ به نقل از محمد پور). ازاین‌رو، تحقیق با روش‌های ترکیبی، مبتنی بر همگرایی پارادایمی و تلفیق برخی اصول هستی شناختی، معرفت‌شناختی و روش‌شناختی پارادایم‌های مسلط کمّی و کیفی در علوم اجتماعی است، به‌گونه‌ای که به پیدایش نوعی پارادایم نوین، فراسوی مجادله‌های نظری و روشی آن‌ها منجر شده است (محمد پور،۱۳۸۹: ۷۸).

تلفیق روش‌ها مبتنی بر این ایده است که می‌توان رویکردهای کمّی و کیفی را در پژوهشی واحد برای یافتن پاسخ پرسش‌ها یا شناخت جنبه‌های مختلف یک مسئله مورداستفاده قرارداد. این رویکرد معتقد به برتری روش‌ها نسبت به یکدیگر نیست و تلفیق آن‌ها را یک استراتژی سودمند برای شناخت ماهیت چندبعدی واقعیت می‌داند. ازاین‌رو، اختلاف مشاهده در انواع مختلف داده‌ها نمایانگر جنبه‌های مختلف یک پدیده اجتماعی است و یکی را می‌توان در پرتو دیگری تبیین کرد. آن چه در سطح خرد اتفاق می‌افتد، با بررسی واقعیت در سطح کلان بهتر درک می‌شود و بالعکس. برای نمونه، ایروین در مورد مشکل نظری سازش بین مفاهیم عاملیت و ساختار در علوم انسانی، استدلال می‌کند که تحلیل مجموعه متفاوتی از داده‌ها می‌تواند به تعدیل شکاف میان تمایلات ذهنی و شرایط اجتماعی کمک کند. او استدلال می‌کند که آنچه پژوهشگران در مورد این دوگانگی می‌گویند، صرفاً از

1 .Levine
2 .Denzin
3 .Lincoln

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

داده‌ها برنمی‌خیزد، بلکه از نظریه نشأت می‌گیرد. بنابراین ما نیاز داریم روش‌های متعدد مرتبط با نظریه‌های مختلف را برای درک انواع پدیده‌ها گرد هم آوریم (Irwin, 2008).

با بررسی کتاب‌ها و مقالات منتشرشده در شش سال اخیر، مشاهده می‌شود که در حوزه روش‌شناسی تحقیق ترکیبی حداقل ده کتاب تألیف و ترجمه شده است و همچنین در رشته‌های روان‌شناسی، علوم تربیتی، مدیریت و جامعه‌شناسی مقالات، پایان‌نامه‌ها و رساله‌های دکتری متعددی چاپ و منتشرشده است. این در حالی است که در حوزه جغرافیای انسانی که بخشی از علوم انسانی و اجتماعی است، کمتر تحقیقی با این رویکرد پژوهشی انجام‌گرفته است. ازاین‌رو، در این مقاله ضمن مقایسه رویکردهای کمّی و کیفی، با تأکید بر روش‌شناسی ترکیبی، به ریشه‌یابی دلایل استفاده محدود از روش‌های ترکیبی در تحقیقات جغرافیا و برنامه-ریزی شهری در پنج دانشگاه (شهید بهشتی، تبریز، خوارزمی، محقق اردبیلی و زنجان) پرداخته است.

مبانی نظری

در این بخش رویکردهای روش‌شناختی محققان علوم انسانی، که به دو سنت کمّی و کیفی تقسیم می‌شود و همچنین، سنت پژوهش با روش ترکیبی و روش تحقیق ترکیبی در جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری موردبررسی قرارگرفته است.

تقسیم‌بندی رویکرد روش‌شناختی محققان در علوم انسانی

سنت کمّی‌گرا[1]: سنت کمّی‌گرا با تکیه‌بر پارادایم‌های اثباتی و پسااثباتی، جهت‌گیری مسلط و بی‌چون‌وچرای روش‌شناختی در علوم اجتماعی و جغرافیایی از زمان پیدایش علوم اجتماعی تا قرن بیست‌ویک بوده است. روش‌های کمّی به‌عنوان فنون مرتبط با گردآوری، تحلیل، تفسیر و ارائه اطلاعات عددی و آماری تعریف می‌شوند. در حالت کلی اصول عمده این سنت اتکای فلسفی و فکری به پارادایم‌های اثباتی، پسااثباتی، خردگرایی انتقادی و اخیراً واقع‌گرایی انتقادی- اجتماعی، تأکید بر اصل اثبات، مشاهده خام، رویکرد ضد علیت، موجودیت‌های ضد نظری و مخالفت با متافیزیک (Hacking, 1983: 41) می‌باشد.

نظم و قدرت تحلیل عددی است که اطلاعات کمّی سازی شده را چنین جذاب کرده و موجب بدگمانی نسبت به اطلاعات کیفی شده است. اما برای آنکه داده‌های کمّی از این مزایای آشکار برخوردار شوند لازم است فرض کنیم که خواص یک دستگاه عددی با برخی خصوصیات داده‌های اصلی متناظرند (بلیکی، ۳۱۷:۱۳۸۴). به‌طور سنتی، پژوهشگران کمّی توجه خود را معطوف به محرز ساختن «اعتبار» و «پایایی» اندازه‌گیری‌های خود می‌کنند، یعنی اینکه ابزارهای آن‌ها همان چیزی را می‌سنجد که داعیه سنجیدن آن رادارند و این سنجش با انسجام و سازگاری همراه است. اگر روش‌های تعیین اعتبار و پایایی را بررسی کنیم، درمی‌یابیم که آن‌ها بر اساس تأیید و تکرار استوارند. هیچ معیار نهایی که بتوان ابزارهای سنجش را با آن محک زد وجود ندارد، تنها چیزی که وجود دارد فقط ابزارهای به‌خوبی استفاده‌شده‌ای هستند که اجتماعی از پژوهشگران به آن‌ها اطمینان زیادی دارند. عینیت همواره نسبی است (همان:۳۱۹).

در رشته جغرافیا و گرایش‌های مختلف آن روش‌های کمّی طی سالیان گذشته کاربرد گسترده‌ای داشته است. روش‌های کمّی در جغرافیا شامل استفاده از مفاهیم و استدلال، مدل‌سازی ریاضی و تکنیک‌های آماری جهت فهم پدیده‌های جغرافیایی می‌شود. این روش بنیان اکثر پژوهش‌های مربوط به جغرافیای طبیعی را شکل می‌دهد. این روش ابتدا توسط جغرافی‌دانان انسانی در ۱۹۵۰به کار گرفته شد و دهه ۱۹۶۰ با عنوان انقلاب کمّی در جغرافیا نامیده شد که استفاده از آن در بین جغرافی‌دانان انگلیسی‌زبان فراگیر شد. بدین ترتیب، این جغرافی‌دانان با استفاده از روش‌های کمّی به طراحی فرضیه‌ها و تبیین، تفسیر و مدل‌سازی رفتار فضایی و

[1]. Quantitative Tradition

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

تصمیم‌گیری پرداختند(Clifford et al, 2010: 5). کتاب تحلیل مکانی در جغرافیای انسانی پتر هاگت[1]، پایه‌های جغرافیای کمّی را تثبیت کرد. تأثیر این کتاب به حدی بود که برتون در سال ۱۹۶۹ اعلام کرد که انقلاب به پایان رسیده است و جغرافیای کمّی قسمتی از وضع موجود است (valentine, Aitken, 2014: 27).

نقد جغرافیای اثبات‌گرای، به‌ویژه جغرافیای شهری اثبات‌گرا، بر خواسته از آرا و مکاتب مختلفی بود که از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به جغرافیای شهری انسان‌گرا و ساختارگرا اشاره کرد. ازجمله جغرافی‌دانان منتقد جغرافیای اثبات‌گرا می‌توان به رابرت ساک[2] (۱۹۸۰) اشاره کرد که جغرافیای اثبات‌گرا را شکلی از بت‌وارگی فضایی می‌داند که تمرکز بر امر فضائی به قیمت نادیده گرفته شدن دیگر موضوعات تمام‌شده است. منتقدان مارکسیستی و رادیکال از نگاهی دیگر به این مکتب نگریستند. که بی‌توجهی به سیاست و مذهب و تشریح جهان از طریق واقعیت‌های مشاهده‌پذیر، شاکله اصلی این نگرش بود. نقدهای دیگری که بر این تفکر وارد است این است که انسان‌ها و جوامع پدیده‌های ذاتاً پیچیده‌ای هستند و با این جوهره پیچیده به تصویر کشیدن آن‌ها در مدل‌ها و قوانین غیرممکن به نظر می‌رسد (هال، ۱۳۹۲: ۴۸، شکویی، ۱۳۷۳: ۱۱۴، کاپلان و همکاران، ۱۳۹۱: ۱۷). ماهیت دوگانه اندیشه، پژوهش کمّی را در ارتباط باکار، علم، عینیت، استدلال و مردانگی قرار می‌دهد، درحالی‌که پژوهش کیفی در ارتباط با خانه، طبیعت، ذهنیت، لذت و زنانگی است (Winchester, 1999:3). که این امر ناشی از انتقادات فمینیسم به کمیّت‌گرایی در علم است(Valentine, Aitken, 2006: 34) .

سنت کیفی‌گرا[3]: ازنظر پارادایمی تحقیق کیفی اصولاً مبتنی بر پارادایم تفسیرگرایی ــ برساخت‌گرایی اجتماعی است، اما در خلال چند دهه‌ی اخیر از سوی پارادایم‌های غیر اثباتی ازجمله پارادایم‌های انتقادی، فمینیسم و پست‌مدرنیسم و حتی پسااثبات‌گرایی نیز به کار گرفته‌شده است(محمد پور، ۱۳۹۲: ۹۳). این سنت به دنبال نقد پارادایم‌های عینی گرا (اثباتی و پسااثباتی) به‌ویژه از دهه ۱۹۷۰ گسترش یافت. سنت کیفی امروزه روش‌های تحقیق متعددی را در برمی‌گیرد و در رشته‌های گوناگونی از علوم اجتماعی و جغرافیایی رواج دارد. روش‌های کیفی را عمدتاً به‌مثابه فنون مرتبط با گردآوری، تحلیل، تفسیر و ارائه اطلاعات و داده‌های شفاهی و روایتی تعریف می‌کنند.

منظور از تحقیق کیفی عبارت است از هر نوع تحقیقی که یافته‌هایی را به دست می‌دهد که با شیوه‌هایی غیر از روش‌های آماری یا هرگونه کمّی کردن کسب‌شده‌اند. شیوه مذکور ممکن است به تحقیق درباره زندگی افراد، شرح‌حال‌ها، رفتارها و همچنین درباره کارکرد سازمانی جنبش‌های اجتماعی یا روابط بین‌الملل معطوف باشند. این فنون معمولاً با روش‌های کیفی قرین‌اند. بااین‌حال، آن‌ها بعداً داده‌ها را به‌گونه‌ای کدگذاری می‌کنند که به آنان امکان تجزیه‌وتحلیل آماری را بدهد. آن‌ها در اصل داده‌های کیفی را کمّی می‌کنند (استراس، کوربین ۱۷:۱۳۸۵).

وابستگی و اتکای فلسفی به رویکردهای ذهن‌گرا، تأویلی، برساختی- تفسیری و به‌طورکلی رویکردهای غیر اثباتی، اتکا به داده‌های شفاهی، روایتی، گفتمانی و به‌طورکلی غیر عددی، تحلیل‌های کیفی شامل تحلیل‌های موضوعی(ماتیک) یا درون‌مایه، تحلیل‌های روایتی، نشانه‌شناختی، معنایی و عموماً غیر آماری، ارزشمندی ذهنیت، باور به واقعیت‌های متعدد، تحلیل روایتی پرمایه و محقق بخشی از فرآیند تحقیق است (محمد پور،۲۹:۱۳۸۹) مهم‌ترین ویژگی‌های روش‌شناختی کیفی هستند.

ماهیت خلاق، انعطاف‌پذیر و بدون محدودیت تحقیق کیفی به محقق اجازه نمی‌دهد که در گردآوری و تفسیر داده‌ها با همان دقتی که در تحقیق کمّی به کار می‌برد عمل کند. در تحقیق کیفی، قواعد چندان مشخصی برای تعیین نحوه اجرای مناسب و مطلوب آن و تفسیر داده‌ها وجود ندارد. مکتوبات مربوط به روش‌شناسی کیفی غالباً تحقیق کیفی را یک هنر یا نوعی جهت‌گیری فکری می‌دانند و اشاره می‌کنند که بهترین راه فراگرفتن نحوه‌های متعدد اجرای آن همان پرداختن به چندین تحقیق کیفی متفاوت

[1] Hagget
[2] Robert Sack
[3] Qualitative Tradition

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]
[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

است(ببی، ۶۲۴:۱۳۸۸). اعتبار مصاحبه کیفی به‌جای اتکا بر بازنمایی یا توانایی آن‌ها در تعمیم دهی بر تبیین ساختارها و سازوکارهای علی که اساس رفتار قابل‌مشاهده را شکل می‌دهد، متکی است (Winchester, 1999: 3).

روش‌های کیفی در جغرافیا نیز طرفداران قابل‌توجهی دارد. کاستی‌های موجود در روش‌های صرف کمّی و همچنین حمایت-هایی که از جانب طرفداران روش‌های تحقیق کیفی مشاهده می‌شد، ضرورت اهمیت دادن به روش‌های کیفی در جغرافیا را نمایان‌تر می‌ساخت. ضرورت استفاده از روش‌های کیفی در تحقیقات جغرافیایی، از وجود داده‌های کیفی یا نبود اطلاعات دقیق و روزآمد در تحقیق ناشی می‌شود که روش‌های دیگری برای گردآوری آن‌ها وجود ندارد و تحلیل آن‌ها با استفاده از روش‌های کمّی صحیح نیست. ضرورت استفاده از این داده‌ها، در تحقیقاتی که با انسان و حضور فعال وی در فضا مرتبط است، موجب توسعه‌ی این روش‌ها شده است. «داده‌های کیفی توضیحاتی مربوط به پدیده‌های اجتماعی هستند که به‌صورت غیر آماری گردآوری و تحلیل می‌شوند (لیندنسی، ۱۳۸۳: ۳۵). در اثر نقدهای وارده بر روش‌های کمّی در جغرافیا رویکردی انسان‌گرایانه را اتخاذ کردند که رفتار انسانی را ذهنی، پیچیده، نامنظم، غیرمنطقی و متناقض می‌داند. به‌طوری‌که جغرافی‌دانان انسان‌گرا از روش‌هایی بهره بردند تا معانی، احساسات، ارزش‌ها که جهان زندگی معلوم ما را می‌سازند را مورد واکاوی قرار دهند. این روش‌ها شامل مصاحبه عمیق، مشاهده مشارکتی و گروه‌های کانونی می‌شود (Clifford, 2010: 5, Limb and Dwyer, 2001: 3). باوجوداین که جغرافیای انسان‌گرا موردنقد قرار گرفت، ولی بر اهمیت روش‌شناسی‌های کیفی در پژوهش‌های جغرافیایی افزوده شد. به نظر جغرافی‌دانان شهری و اجتماعی، قوم‌نگاری به‌منزله ابزاری شناخته می‌شد که به‌وسیله آن مسائل فضا، معنای اجتماعی و برخورد اجتماعی قابل واکاوی است. همچنین، جغرافی‌دانان فمینیست سعی در ایجاد جغرافیای جدیدی داشتند تا نیمه مغفول جغرافیای انسانی را در برگیرد و نشان دهند که تحلیل جغرافیایی نیازمند تفسیر فرایندها و ذهنیت‌های جنسیتی است (Limb, Dwyer, 2001: 3). برنامه‌ریزان شهری از مقام برنامه‌ریزان کالبدی و فنی به تحلیل سیاست‌ها و ارتباط با نظام‌های سیاسی و انسانی تغییر جهت داده‌اند. مشاهدات آن‌ها نشان داد که تشریح صرفاً عقلی، عددی و منطقی و استفاده از نظریه جواب‌گوی رفع مشکلات نیست و به روش‌هایی روی آوردند که در ارائه راهبرد جهت مداخله نقش داشته باشد (داندکار، ۱۳۸۱: ۳۹).

سنت پژوهش با روش ترکیبی[1]

این سنت به‌طور رسمی در خلال کمتر از دو دهه اخیر ایجادشده است. هرچند که سابقه تاریخی غیررسمی آن به ۵ دهه می‌رسد. تحقیق ترکیبی با اتکای فلسفی و فکری به پارادایم پراگماتیسم بر ترکیب دو روش‌شناسی کمّی و کیفی تحقیق در همه مراحل تحقیق تأکید داشته و از تقابل سنتی روش‌شناختی کمّی-کیفی اجتناب می‌کند. اصول عمومی این نوع روش‌شناسی را می‌توان چنین برشمرد.

بنیان فلسفی این روش‌شناسی ریشه در پراگماتیسم داشته و بر عمل‌گرایی در فرآیند تحقیق تأکید دارد؛

بر اساس اصل بنیادین این روش، تحقیق ترکیبی به معنای ترکیب هر دو رهیافت کمی و کیفی تحقیق بوده و از جانبداری روش‌شناختی از یکی از روش‌ها پرهیز می‌کند؛

گردآوری و تحلیل داده‌های ترکیبی متضمن استفاده از هر دو رویه گردآوری داده‌های کمّی و کیفی و تحلیل‌های آماری و سیستماتیک و دیگر شیوه‌های تحلیل داده‌های کیفی است؛

روش‌شناسی ترکیبی گرچه بر ترکیب دو روش کمّی و کیفی استوار است، اما خود یک روش‌شناسی متمایز و متفاوت از هر یک از روش‌های مستقل کمّی و کیفی تحقیق تلقی می‌شود؛

[1] Mixed Methods Research

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

رویه نمونه‌گیری در این نوع تحقیق، ترکیبی از رویه‌های احتمالی و هدفمند است. بنابراین دست‌یابی به پیوستار نمایایی- هدفمندی[1] از اهداف این نوع نمونه‌گیری است.

طرح‌های ترکیبی اصولاً مبتنی بر راهبرد زاویه‌بندی هستند[2]. زاویه‌بندی عبارت است از به‌کارگیری هم‌زمان بیش از یک روش، یک نظریه، یک محقق و یک منبع داده در یک مطالعه پژوهشی (محمد پور، ۱۳۸۹: ۳۵).

روش تحقیق ترکیبی در جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری

روش تحقیق ترکیبی به‌صورت روزافزونی در حال مطرح‌شدن در اثر علاقه احیاشده به روش‌شناسی‌های کیفی هستند. دغدغه‌های مربوط به کمیت‌گرایی بیش‌ازحد در جغرافیا و علوم اجتماعی از قدمت طولانی برخوردار هستند. در دهه ۱۹۸۰، شاهد آگاهی رو به گسترش از نبود عینت در پژوهش فارغ از ارزش هستیم. ارزیابی مجدد از علوم اجتماعی عینی بعد از ظهور رویکردهای پدیدارشناختی و انسان‌گرایانه در جغرافیا به‌پیش گرفته شد که مستلزم استفاده از ادبیات، هنر و منابع غیر سنتی بود. این منابع کیفی به‌جای تعریف سطحی ویژگی‌ها، درصدد فهم معنای ذهنی کنش اجتماعی است. تمایل به تجدید حیات روش‌ها و منابع کیفی در جغرافیا مصادف با انتشار کتاب‌هایی در خصوص روش تحقیق ترکیبی است. ازاین‌رو، بحث میان پژوهش کیفی و کمّی منجر به توجه به روش‌های ترکیبی شد (Winchester, 1999: 3).

تمایز بین داده‌های کمّی و کیفی به‌سادگی و آشکارا امکان‌پذیر نیست و غالباً منطقه هم‌پوشانی بین آن‌ها، محل مناقشه طرفداران روش‌های کیفی و کمّی در تحقیقات جغرافیای انسانی بوده است. مناقشه‌ی مربوط به اهمیت داده‌های کمّی و کیفی در جغرافیا، با انقلاب کمّی در دهه‌ی ۱۹۶۰ افزایش یافت، ولی نهایتاً به این درک منجر شد که ارتباط بین دو نوع داده‌ی کمّی و کیفی، مانع از تفکیک آن دو از یکدیگر است و در تحقیقات جغرافیایی، منافاتی بین استفاده از هر دودسته داده‌های کمّی و کیفی وجود ندارد (لیندسی،۱۳۸۳ : ۳۶).

هم‌زمان با چرخش فرهنگی در جغرافیا، اندیشمندان بیشتر بر سیاست بازنمایی، سیاست مطالعه میدانی و سیاست محیط پژوهشی توجه ویژه داشتند. در جغرافیای انسانی این تغییر رویه به نفع روش‌های متمرکز و به ضرر روش‌های گسترده بود. روش ترکیبی بر نقاط قوت این دو روش تأکید دارد روش‌های پژوهشی گسترده که شامل پرسشنامه‌ها، زمینه‌یابی‌ها، تحلیل آماری و تحلیل فضایی می‌شود، فرضیه‌ها و تعمیم‌هایی را مبتنی بر بازنمایی و تکرار مجموعه‌ای از داده‌های قابل‌مشاهده خلق می‌کند. در مقابل روش‌های پژوهشی متمرکز شامل قوم‌نگاری، مطالعات موردی، مصاحبه عمیق و تحلیل کیفی هستند و در پی تعمیم مقولات مفهومی و مکانیزم‌های علّی تأثیرگذار در فرایندهای اجتماعی می‌باشند(Warshavsky, 2013:1).با قبول استدلال‌های سایر جغرافی‌دانان (Wyly et al, 2007, Hawthorne et al, 2009)، استفاده از روش ترکیبی می‌تواند شکاف‌های تجربی و نظری را پر کند، زمینه موردنیاز را اضافه کند و واقعیت‌های چندگانه را بیامیزد و منابع داده‌ای مختلف را زاویه‌بندی کند (Warshavsky, 2013: 2). کووان اظهار می‌دارد که جغرافی‌دانان از روش‌های ترکیبی استفاده می‌کنند تا واقعیت‌ها و روایت‌های چندگانه را که به واسطه پیوند پیچیده میان دانش، قدرت و تغییر سیاسی و اجتماعی است را واکاوی کنند (Kwan, 2004: 3).

در دهه‌های گذشته و به تبعیت از جنبش روش‌شناختی سوم درون علوم اجتماعی، فراخوانی گسترده برای استفاده جغرافی‌دانان از روش‌های ترکیبی وجود داشته است. در سال ۱۹۹۵، لاوسون[3] پیشنهاد می‌کند که دوگانگی بین کمّی و کیفی در جغرافیا کنار گذاشته شود تا بدین ترتیب کارآمدی روش ترکیبی شناخته شود (Winchester, 1999: 4). همچنین به دلیل اثرات جهان واقعی که جغرافیای کاربردی بر جامعه دارد، برای جغرافی‌دانان مهم است که از مجموعه‌ای وسیع از روش‌ها، گروه‌های اجتماعی،

[1] .representative _ purposefulness
[2] . triangulation
[3] Lawson

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]
[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

فلسفه‌های پژوهشی در پژوهش خود بهره گیرند. جغرافیای کاربردی به صداهای مختلف حساس است ولی می‌باید از محدودیت-های همه روش‌شناسی‌ها آگاه باشد و کاربرد مناسبی از همه روش‌شناسی‌ها داشته باشد (Yeager, 2013: 2). کووان(۲۰۰۴) بیان می‌دارد که به‌جای وفق دادن اردوگاه‌های متفاوت در درون جغرافیا، جغرافی‌دانان می‌توانند تفاوت‌های خود را با ارتباط «جغرافیا-های پیوندی» و بهره‌گیری از داده کمّی در سیستم اطلاعات جغرافیایی جشن بگیرند (Crook, Schuurman , 2011:4).

از نمونه کارهایی که درروش ترکیبی انجام‌شده است، وارشاوسکی[1] در رساله خود (۲۰۰۱) با بهره‌گیری از روش متمرکز و گسترده به بررسی نقش غذای محلی در اقتصاد ژوهانسبورگ پرداخت. کروکس و شوورمن[2] (۲۰۱۱) از ترکیب روش‌های کمّی و کیفی به مکان‌یابی مراکز بهداشتی روستایی در بریتیش کلمبیا پرداختند. تجدید حیات پژوهش کیفی متمرکز در جغرافیا موجبات گسترش مطالعات مبتنی بر مصاحبه به‌ویژه در حوزه‌های جدید جغرافیای فمینیست را فراهم گردانید. باوجوداین که مصاحبه‌ها اغلب در بخشی از پژوهش ترکیبی به کار می‌روند، همچنین خود به‌تنهایی می‌توانند به‌عنوان تکنیکی مجزا به کار گرفته شوند (Winchester, 1999: 2). رویکرد روش تحقیق ترکیبی که از مصاحبه‌های توأم با پرسشنامه بهره می‌گیرد، اساساً بر پایه چهارچوب تحلیلی حاکم بر جغرافیای انسانی است که از آن با عنوان «واقع‌گرایی تجربی» یاد می‌شود. در پارادایم واقع‌گرایی تجربی پدیده‌های تجربی به‌عنوان جزئی از نظام اجتماعی باز تلقی می‌شوند. اکثر مصاحبه‌هایی که در جغرافیای انسانی اعمال می‌شود در چارچوب این شیوه انجام می‌پذیرند. رویکرد مقابل واقع‌گرایی تجربی، واقع‌گرایی انتقادی است که ساختارها، معانی و گفتمان‌ها را بدون توسل به سنجش یا کمیت گرایی، شناسایی می‌کند. از روش مصاحبه می‌توان در چهارچوب واقع‌گرایی انتقادی جهت بررسی ساختارهای بنیادین و معانی فرایندهای اجتماعی استفاده کرد (Winchester, 1999: 3).

همچنین روش‌های ترکیبی در سیستم اطلاعات جغرافیایی هم برای خود جابازکرده‌اند و از دهه ۱۹۹۰ انتقاداتی بر سیستم اطلاعات جغرافیایی مبنی بر بیش‌ازحد اثبات‌گرا بودن آن واردشده است. درنتیجه، اصطلاح سیستم اطلاعات جغرافیایی کیفی وارد عرصه شد که بر تجسم‌بخشی به بازنمایی‌های چندگانه تأکید دارد. تعهد اصلی سیستم اطلاعات جغرافیایی کیفی به تلفیق اشکال چندگانه دانش است. این نوع از شیوه تلفیق ساخت تبیین‌های قوی سیستم اطلاعات جغرافیایی کیفی را در میان روش‌های ترکیبی جای می‌دهد (Cope, Elwood, 2009:4). جغرافی‌دانان بسیاری روش‌های کیفی را ریسمان معرفت‌شناختی مهمی ارزیابی می‌کنند که توسط سیستم اطلاعات جغرافیایی انتقادی جهت تولید دانش نزدیک به رهنمود انتقادی پذیرفته‌شده است و تکنیک‌های کیفی را در سیستم اطلاعات جغرافیایی تلفیق می‌کند (Boschman, Cubbon, 2014: 3).

با ذکر این مطالب در مورد روش‌های تحقیق کمّی و کیفی و ترکیبی و اشاره به مزایای رویکرد ترکیبی، در این مقاله باهدف غنا بخشیدن به تحقیقات جغرافیایی با به‌کارگیری روش‌های تحقیق کارآمد و مناسب با طرح سؤال دلایل استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی در پژوهش‌های گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری از دیدگاه اساتید و دانشجویان این رشته چیست؟ به ریشه‌یابی جایگاه روش تحقیق ترکیبی در تحقیقات جغرافیایی در ۵ دانشگاه(شهید بهشتی، تبریز،خوارزمی، محقق اردبیلی و زنجان) پرداخته‌شده است.

روش‌شناسی تحقیق

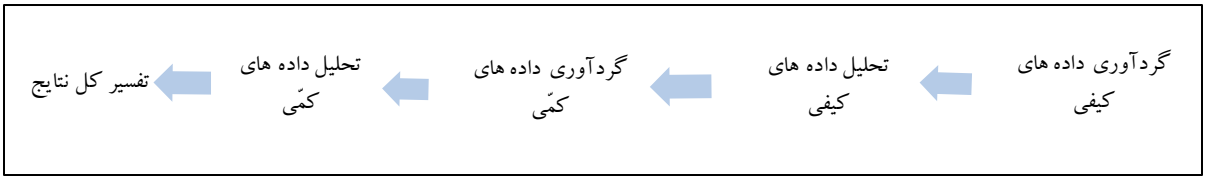
هدف مقاله حاضر دست‌یابی به شناختی ژرف و همه‌جانبه از مسئله استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی در تحقیقات جغرافیایی و مسائل مربوط به آن در نزد اساتید و دانشجویان این رشته می‌باشد؛ بنابراین از روش بررسی موردی[3] استفاده‌شده و این راستا نیز سعی شده برای نیل به هدف یادشده هم از داده‌های کیفی و هم از داده‌های کمّی استفاده شود. روش تحقیق

[1] .Warshawsky
[2] .Crooks, Schruuman
[3] . case study

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]
[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

مورداستفاده در این پژوهش، روش تحقیق ترکیبی است. اصل بنیادین روش ترکیبی استفاده از تکنیک‌های کمّی و کیفی در مراحلی از تحقیق است که می‌تواند به شیوه متوالی، هم‌زمان و یا به‌صورت تغییرپذیر انجام گیرد، به‌گونه‌ای که دارای نقاط قوت مکمّلی و نقاط ضعف نا همپوشان باشند (Creswell, 2009: 16).

در این مطالعه، از هر دو روش کمّی و کیفی به‌طور متوالی اکتشافی[1] و بااهمیت برابر استفاده‌شده است. در این طرح ابتدا داده‌های کیفی گردآوری و تحلیل می‌شوند، سپس در مرحله دوم داده‌های کمّی(به‌عنوان طرح مکملی)، گردآوری و تحلیل می‌شوند. درنهایت، هر دو تحلیل کیفی و کمّی یک جا مورد تفسیر قرار می‌گیرد (شکل ۱)(محمد پور، ۱۳۸۹: ۸۸).

شکل ۱- مدل طرح ترکیبی متوالی - اکتشافی

منبع: (محمد پور، ۱۳۸۹: ۸۸)

جامعه آماری این پژوهش را استادان و دانشجویان تحصیلات تکمیلی گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری پنج دانشگاه کشور (دانشگاه شهید بهشتی، تبریز، خوارزمی، محقق اردبیلی و زنجان) تشکیل می‌دهد. در این تحقیق از شیوه نمونه‌گیری روش ترکیبی یعنی ترکیب هر دو شیوه نمونه‌گیری کمّی و کیفی یا به عبارتی با در نظر گرفتن هر دو بعد احتمالی و هدفمند بودن استفاده‌شده است. در بخش کمّی از روش نمونه‌گیری تصادفی و تعیین حجم نمونه بر اساس فرمول کوکران استفاده شد. شیوه نمونه‌گیری در بخش کیفی مطالعه، نمونه‌گیری کیفی بوده است که به آن نمونه‌گیری هدفمند[2] و یا نمونه‌گیری نظری نیز گفته می‌شود. در این شیوه، محقق کیفی با افرادی تماس برقرار می‌کند که در زمینه موضوع موردبررسی یا جنبه‌هایی از آن دارای اطلاعات و شناخت مناسب و نسبتاً کافی باشند. این افراد را مطلعین یا دروازبان می‌خوانند (محمد پور، ۱۳۸۹). در این شیوه نمونه‌گیری که خاص تحقیقات کیفی است، تعداد افراد مورد مصاحبه، یا به‌عبارت‌دیگر، حجم نمونه به اشباع نظری[3] سؤال‌های موردبررسی بستگی دارد؛ با دسترس داشتن چنین مبنایی، تعداد ۱۰ نفر از اساتید گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری از دانشگاه‌های خوارزمی، شهید بهشتی، زنجان، تبریز و محقق اردبیلی موردمطالعه قرار گرفتند که در بخش کمّی هم تعداد ۸۱ نفر با استفاده از روش نمونه‌گیری تصادفی به‌عنوان حجم نمونه از بین دانشجویان تحصیلات تکمیلی این رشته در این دانشگاه‌ها انتخاب شدند. ابزار پژوهش در بخش کیفی، مصاحبه بدون ساختار بود. علت استفاده از این ابزار آن بود که مشارکت‌کننده‌ها بتوانند آزادانه و بدون هیچ محدودیتی دیدگاه‌های خود را بیان کنند. برای گرداوری داده‌های کمّی نیز از پرسشنامه محقق ساخته استفاده شد که گویه‌های آن برگرفته از نتایج تحلیل داده‌های کیفی در مرحله اول بود و بر اساس طیف لیکرت از یک (خیلی کم) تا پنج (خیلی زیاد) بود. شیوه تجزیه‌وتحلیل داده‌ها در بخش کیفی، تحلیل محتوا با رویکرد استقرایی بود. واحد تحلیل[4] در این مطالعه، کل مصاحبه‌ها بود که بعد از تایپ دست‌نویس‌ها، واحدهای معنی به‌صورت جملات یا پاراگراف از بیانات و متون مصاحبه مشخص و کدهای اولیه یا کدهای باز از آن‌ها استخراج گردید. در فرآیند گردآوری داده‌های کیفی تا زمانی که پاسخ‌ها تکرار نمی‌شدند مصاحبه ادامه پیدا می‌کرد. در مورد تحلیل مرحله‌ای یافته‌ها نیز باید گفت که ابتدا با تفکیک متن مصاحبه به عناصر دارای پیام در داخل خطوط یا پاراگراف‌ها، تلاش شد تا کدهای مربوطه استخراج شوند و در مرحله بعدی آن، مفاهیم در قالب مقوله‌های بزرگ‌تری قرار گرفتند.

1 exploratory
2 purposive sampling
3 theoretical saturation
4 unit of analysis

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]
[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

در تحلیل داده‌های کمّی مطالعه با به‌کارگیری قابلیت‌های نرم‌افزار SPSS از آزمون‌های آماری تک نمونه‌ای استفاده‌شده است. درنهایت تحلیل‌های کمّی و کیفی در بخش نتیجه‌گیری با یکدیگر ترکیب‌شده است.

یافته پژوهش

برای دست‌یابی به جواب سؤال اصلی پژوهش، اینکه «دلیل استفاده اندک از روش‌های ترکیبی در تحقیقات جغرافیایی بین دانشجویان تحصیلات تکمیلی و اساتید چیست؟» به سراغ اساتید گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری در دانشگاه‌های نمونه رفته و از آن‌ها خواسته‌شده تا دیدگاه‌های خود را در این مورد بیان کنند. تمامی اساتید مصاحبه شده در این پژوهش سابقه تدریس درروش تحقیق، بیش از ۴ ترم در دانشگاه‌های مربوطه خود را داشته‌اند و مرتبه علمی‌شان استادیار و یا دانشیار بود و هیچ‌کدام از اساتید مربوطه صاحب اثر در حوزه روش تحقیق نمی‌باشند. به‌جز یک مورد از اساتید بقیه از کتاب‌های روش تحقیق ترکیبی در منابع تدریس‌شان استفاده نکرده‌اند و مباحثی در مورد روش تحقیق ترکیبی ارائه نداده‌اند. با توجه به اینکه در مدل طرح ترکیبی متوالی - اکتشافی سؤالات بخش کمّی از پاسخ‌های بخش کیفی استخراج می‌شود، بدین ترتیب سؤال‌های بخش کمّی نیز به‌عنوان تکمیل‌کننده سؤال‌های کیفی در ادامه همراه با تحلیل هرکدام از آن‌ها آمده است. در جدول ۱ تعداد کل دانشجویان ارشد و دکتری این دانشگاه‌ها و همچنین تعداد پاسخ دهنده‌گان و همچنین سابقه استفاده از روش تحقیق ترکیبی در تحقیقات‌شان آمده است.

جدول ۱- جدول توصیفی کل دانشجویان و دانشجویان پاسخ‌دهنده به تفکیک مقطع تحصیلی

دانشگاه	مقطع تحصیلی	تعداد کل دانشجویان رشته	تعداد پاسخ‌دهندگان	سابقه استفاده از روش ترکیبی
دانشگاه شهید بهشتی	دکتری	۲۲	۱۰	۱
	ارشد	۱۶	۶	۱
دانشگاه تبریز	دکتری	۲۰	۸	۱
	ارشد	۵۹	۹	۱
محقق اردبیلی	دکتری	۱۵	۶	۲
	ارشد	۳۷	۱۲	-
دانشگاه زنجان	دکتری	۱۲	۵	۱
	ارشد	۲۰	۱۱	-
دانشگاه خوارزمی	دکتری	۲۰	۸	۱
	ارشد	۴۰	۶	
جمع		۲۶۳	۸۱	۸

تحلیل داده‌های کیفی

داده‌های مستخرج از مصاحبه‌ها نشان داد که مبهم بودن روش ترکیبی و ناآشنایی اساتید به این روش و همچنین سلایق فصلنامه‌ها، کمّی بودن سیستم آموزشی و عدم مقبولیت روش تحقیق ترکیبی در بین اساتید مهم‌ترین عوامل مؤثر بر عدم استفاده از روش تحقق ترکیبی در بین اساتید و دانشجویان تحصیلات تکمیلی است که در اینجا هرکدام از آن‌ها توضیح داده می‌شود.

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

مبهم بودن روش تحقیق ترکیبی: درست است که روش ترکیبی باسابقه نیم‌قرن در تحقیقات مختلف علمی مشاهده می‌شود، ولی به‌کارگیری این روش در کشور ما هنوز با مشکلاتی مواجه هست. ازجمله اینکه این روش هنوز در ایران جا نیفتاده است و این روش در بین دانشجویان و حتی بعضی اساتید روش تحقیق شناخته‌شده‌ای نیست. اکثر مقالات و پایان‌نامه‌ها با روش‌های کمّی کارشده است و حتی داوران پایان‌نامه‌ها و مجلات، برای داوری تحقیقات کمّی بیشتر رغبت نشان می‌دهند. بنابراین یکی از دلایل ماهوی عدم استفاده از روش‌های ترکیبی در گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری مبهم بودن این روش از سوی اساتید مصاحبه‌شونده این رشته عنوان‌شده است. درباره این موضوع مصاحبه‌شونده شماره دو چنین بیان می‌کند که:

«این رویکرد یا روش در بین گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری زیاد معمول نیست و یادگیری آن زمان‌بر و کاربرد آن در تحقیقات مشکل می‌باشد. از طرفی دانشجویان تحصیلات تکمیلی با محدودیت ترمی مواجه هستند، و کاربرد این روش مبهم می‌تواند به طولانی‌تر شدن دوران تحصیلشان بیانجامد؛ ازاین‌رو، ترجیح می‌دهند با یکی از روش‌های کیفی و کمّی و مخصوصاً روش‌های کمّی تحقیقات خود را به پایان برسانند.»

آشنا نبودن محققان رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری با روش تحقیق ترکیبی: همان‌طور که گفته شد با توجه به جدید بودن این رویکرد و روش تحقیق در کشور ما و کاربرد محدود آن در تحقیقات علمی، ناآشنا بودن محققان به این روش تحقیق، یکی دیگر از دلایل ماهوی عدم استفاده از روش ترکیبی از سوی اساتید مصاحبه‌شونده اعلام‌شده است. دراین‌باره مصاحبه‌شونده شماره هفت چنین اظهارنظر می‌کند که :

«به نظر من با توجه به این‌که روش ترکیبی چند سالی است که در ایران بیشتر مطرح‌شده و آن‌هم از سوی اساتید معدود جوان، درصورتی‌که اساتید مسن زیاد رغبتی برای استفاده از این روش در تحقیقات ندارند، بالطبع نه خود انگیزه یادگیری دارند و نه تمایل به یاددادن آن به دانشجویان خود می‌باشند و گرایش بیشتری به روش‌های کمّی دارند و این امر منجر به ناآشنا ماندن روش ترکیبی در بین دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری شده است».

سیستم آموزشی کمّی گرا: کمّی گرایی یکی از معضلات اصلی نظام آموزشی کشور می‌باشد. در حال حاضر معیار سنجش و گزینش دانشجو در مقاطع تحصیلی عالی به‌خصوص مقطع دکتری، تعداد مقالات و شمارش آن می‌باشد. به همین علت دانشجویان برای بالا بردن تعداد مقالات خود به روش‌های کمّی روی می‌آورند. بر اساس آخرین آمار ارائه‌شده از سوی مرکز منطقه‌ای اطلاع‌رسانی علوم و فناوری، میزان مقالات علمی ایران در سال ۲۰۱۴ در پایگاه استنادی «ISI» با احتساب مجموع مقالات کنفرانس‌ها و مقالات مجلات به ۲۶ هزار و ۴۹۴ مدرک رسید. کمیّت‌گرایی همچنین باعث شده رتبه ایران در کیفیت مقالات علمی رتبه بالایی نداشته باشد. جایگاه ایران در زمینه ارجاع دانشمندان جهان به مقالات ایرانی مصداق کیفیت مقالات علمی در رتبه ۳۶ دنیا و در جایگاه‌های پایین‌تر از کشورهایی همچون رژیم اشغالگر قدس، سنگاپور، آفریقای جنوبی، عربستان سعودی، مصر و ترکیه قرار گیرد. درواقع سیستم آموزشی فعلی کشور در هدایت دانشجویان به استفاده بیش‌ازحد از روش‌های کمّی نقش اساسی دارد(نجاتی، ۱۳۹۲: ۶). با نگاهی به رویکرد نظام آموزشی ایران در دوران پهلوی اول و دوم به دلیل تأکید بر فناوری و اقتدار حاکمان و کمبود امکانات در سطوح مختلف آموزشی کمیت‌گرا بود و در بعد از انقلاب اسلامی نیز باوجود تلاش‌های صورت گرفته جهت دینی کردن فضای نظام آموزشی ایران کمیت گرایی و صورت‌گرایی چه در ارائه تکلیف و چه در ارزشیابی مشهود است(ایروانی، ۱۳۹۴: ۱۸). درواقع سیستم آموزشی فعلی کشور در هدایت دانشجویان به استفاده بیش‌ازحد از روش‌های کمّی نقش اساسی دارد. بر این اساس مصاحبه‌شونده شماره پنج چنین اظهارنظر می‌کند:

«در حال حاضر سیستم گزینش دانشجو بر اساس شمارش مقالات دانشجو می‌باشد و دانشجو هم با توجه به زمان‌بر بودن یادگیری روش ترکیبی و عدم استقبال از روش ترکیبی روی به روش‌های کمّی زودبازده می‌آورد. به‌کارگیری تنها روش کمّی در یک تحقیق، نیاز به تخصص چندانی ندارد(حداقل در ایران) و ازنظر سیاسی نیز مشکل خاصی ایجاد نمی‌کند. زیرا که به دنبال

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

چرایی و چگونگی بروز پدیده‌ها نیست و فقط بر توزیع، پراکندگی، رتبه‌بندی، طبقه‌بندی و همبستگی تأکید دارد. مسلماً این روش بدون دردسر و بدون زحمت زیاد به ثمر می‌رسد.»

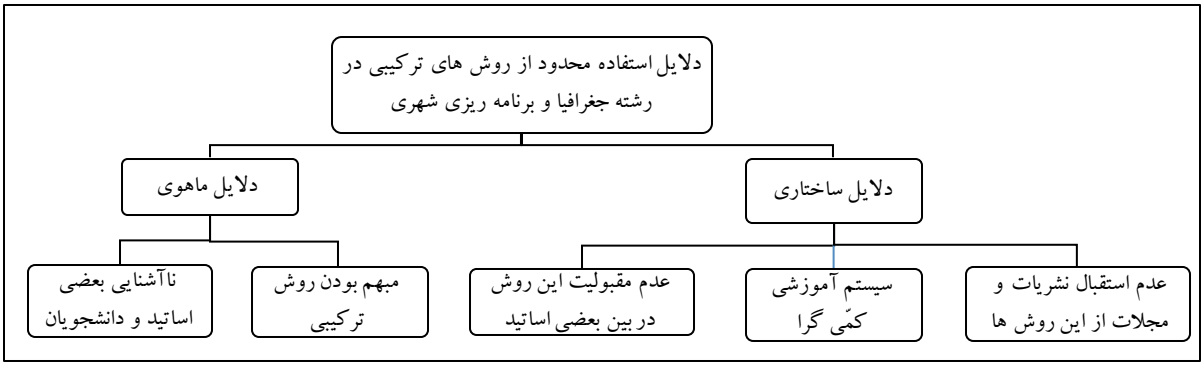
عدم مقبولیت روش‌های ترکیبی در بین بعضی از اساتید این رشته: به‌غیراز آن اساتیدی که آشنایی با روش ترکیبی نداشتند و در کلاس‌های درسی نیز بدان اشاره نمی‌کردند؛ بعضی از اساتید هم بودند که با ادعای آشنایی با این روش تحقیق، اعتقادی به کاربست روش تحقیق ترکیبی در تحقیقاتشان نداشتند و امکان ترکیب دو روش کمّی و کیفی را در تحقیقات علمی به‌نوعی غیرممکن می‌دانستند. در این زمینه مصاحبه‌شونده شماره چهار چنین اظهارنظر می‌کند که:

«به نظر من ماهیت روش تحقیق کمّی و کیفی کاملاً با همدیگر فرق می‌کند و ترکیب این دو روش معقول به نظر نمی‌رسد. و پژوهشگرانی که درصدد ترکیب دو روش کمّی و کیفی برای رسیدن به روش تحقیق ترکیبی هستند، تحقیقاتشان غیراصولی خواهد بود.»

سلایق حاکم بر مجلات و فصلنامه‌های این رشته: سلایق حاکم بر مجلات و فصلنامه‌های رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری نیز به تبعیت از سیستم کمّی‌گرای آموزشی بیشتر به سمت قبول مقالاتی که با مدل‌های کمّی کارشده است، می‌باشد. در راستای این مطلب مصاحبه‌شونده شماره سه چنین اظهارنظر می‌کند: «متأسفانه سیستم حاکم بر مجلات و فصلنامه‌ها به سمت کمّی گرایی است و مقالات کمّی مشتریان اصلی این‌گونه مجلات می‌باشد. به‌طوری‌که اکثراً مقالاتی که با روش‌های غیر از روش کمّی کارشده باشد با بی‌توجهی مواجه می‌باشد.»

نتایج طبقه‌بندی مصاحبه کیفی درشکل ۲ نمایش داده‌شده است که در طبقه‌بندی به دودسته ماهوی و ساختاری تقسیم می‌شوند.

شکل۲- سؤال تحقیق با بندهای اصلی و فرعی پاسخ‌ها در گردآوری داده‌های کیفی

دلایل ماهوی، به دلایلی اشاره دارد که از ماهیت خود تحقیق آمیخته ناشی شده‌اند و از موانع مهم عدم استفاده از روش ترکیبی محسوب می‌شود. درواقع این دلایل که موجب عدم استفاده از روش ترکیبی می‌شود مربوط به ویژگی خاص خود روش ترکیبی می‌باشد و مربوط به عامل خارجی نیست. این دلایل شامل دو بند اصلی می‌شود: ۱) مبهم بودن روش تحقیق ترکیبی ؛ ۲) ناآشنایی دانشجویان و حتی بعضی اساتید به روش ترکیبی. دلایل ساختاری به عامل‌هایی اشاره دارد که به ماهیت روش تحقیق ترکیبی مربوط نمی‌باشد؛ بلکه به دلایلی خارج از ماهیت روش تحقیق ترکیبی ارتباط دارد. درواقع این دلایل به کمّی گرا بودن سیستم آموزشی، عدم مقبولیت روش تحقیق ترکیبی در بین بعضی از اساتید این رشته و سلیقه حاکم بر مجلات و فصلنامه‌های این رشته بستگی دارد.

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

تحلیل داده‌های کمّی

برای گردآوری داده‌های کمّی از اظهارنظرهای اساتید که با استفاده از مصاحبه کیفی به‌دست‌آمده بود، استفاده شد. این سؤالات کمّی به‌منظور سنجش دقیق‌تر و تکمیل‌کننده اطلاعاتی که از بخش کیفی به‌دست‌آمده بود، طرح‌شده است. که در این بخش با استفاده از آزمون تی تک نمونه‌ای مورد تجزیه‌وتحلیل قرارگرفته است. خروجی حاصل از آزمون تی تک نمونه‌ای در جداول ۲ تا ۶ آورده شده است.

جدول ۲- آزمون تی تک نمونه‌ای ناآشنا بودن اساتید و دانشجویان به روش‌های ترکیبی

متغیر	ارزش تست=۴				فاصله اطمینان ۹۵ درصد	
	میانگین	درجه آزادی	مقدار آماره	sig	کران پایین	کران بالا
ناآشنایی	۴/۴۵	۸۰	۳/۲۳۱	۰/۰۰۰	۰/۰۴	۰/۱۸

نتایج آزمون t تک نمونه‌ای در جدول ۲ نشان می‌دهد که سطح معناداری این آزمون ۰/۰۰۰ بوده و با توجه به میانگین ۴/۴۵ که بالاتر از ارزش تست (۴) می‌باشد. می‌توان چنین استدلال کرد که ازنظر دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه-ریزی شهری دانشگاه‌های شهید بهشتی، تبریز، خوارزمی، محقق اردبیلی و زنجان آشنا نبودن اساتید و دانشجویان به روش تحقیق ترکیبی یکی از دلایل تأثیرگذار در عدم به‌کارگیری این روش در تحقیقات آنان است. اساتید هم در مصاحبه خود اذعان کرده بودند که یکی از عوامل تأثیرگذار در عدم به‌کارگیری روش ترکیبی ناآشنایی به این روش تحقیق می‌باشد.

جدول ۳- نتایج آزمون تی تک نمونه‌ای مبهم بودن روش‌های ترکیبی

متغیر	ارزش تست=۴				فاصله اطمینان ۹۵ درصد	
	میانگین	درجه آزادی	مقدار آماره	sig	کران پایین	کران بالا
ناآشنایی	۴/۵۱	۸۰	۳/۱۶۲	۰/۰۰۰	۰/۰۵	۰/۱۷

خروجی آزمون در خصوص مبهم بودن روش‌های ترکیبی در جدول ۳ نشان می‌دهد که سطح معناداری این آزمون ۰/۰۰۰ بوده است. با توجه به میانگین ۴/۵۱ که بالاتر از ارزش تست ۴ می‌باشد. می‌توان چنین استدلال کرد که ازنظر دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه‌های موردمطالعه، مبهم بودن روش تحقیق ترکیبی یکی از دلایل تأثیرگذار در عدم به‌کارگیری این روش در تحقیقات آنان است. پیش‌تر اساتید هم در مصاحبه خود اذعان کرده بودند که یکی از عوامل تأثیرگذار در به‌کارگیری روش ترکیبی مبهم بودن آن می‌باشد.

جدول ٤- آزمون تی تک نمونه‌ای سلایق مجلات در پذیرش مقالات کمّی

متغیر	ارزش تست=۴				فاصله اطمینان ۹۵ درصد	
	میانگین	درجه آزادی	مقدار آماره	sig	کران پایین	کران بالا
ناآشنایی	۴/۴۷	۸۰	۲/۵۳۰	۰/۰۰۰	۰/۰۲	۰/۱۳

نتایج آزمون T تک نمونه‌ای (جدول ۴) نشان می‌دهد که سطح معناداری این آزمون برای سلایق مجلات در پذیرش مقالات کمّی ۰/۰۰۰ بوده و با توجه به میانگین ۴/۴۷ که بالاتر از ارزش تست (۴) می‌باشد. می‌توان چنین استدلال کرد که ازنظر دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه‌های مورد مطالعه سلایق حاکم بر مجلات در پذیرش مقالات، یکی از دلایل تأثیرگذار در عدم به‌کارگیری محدود این روش در تحقیقات آنان است.

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

جدول ۵- آزمون تی تک نمونه‌ای کمّی گرا بودن نظام آموزشی

متغیر	ارزش تست=۴			sig	فاصله اطمینان ۹۵ درصد	
	میانگین	درجه آزادی	مقدار آماره		کران پایین	کران بالا
ناآشنایی	۴/۵۹	۸۰	۴/۲۶۴	۰/۰۰۰	۰/۱۰	۰/۲۷

نتایج آزمون T تک نمونه‌ای در جدول ۵ نشان می‌دهد که سطح معناداری این آزمون در خصوص کمّی گرا بودن نظام آموزشی ۰/۰۰۰ بوده است. با توجه به میانگین ۴/۵۹ که بالاتر از ارزش تست ۴ می‌باشد، می‌توان چنین استدلال کرد که ازنظر دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه‌های موردمطالعه؛ کمّی گرا بودن سیستم آموزشی از دلایل تأثیرگذار در عدم به‌کارگیری این روش در تحقیقات آنان است. در مصاحبه اساتید هم به این نکته اشاره‌شده است.

جدول ٦- آزمون تی تک نمونه‌ای عدم مقبولیت روش‌های ترکیبی نزد اساتید

متغیر	ارزش تست=۴			sig	فاصله اطمینان ۹۵ درصد	
	میانگین	درجه آزادی	مقدار آماره		کران پایین	کران بالا
ناآشنایی	۴/۳۱	۸۰	۳/۳۶۰	۰/۰۰۱	۰/۰۲	۰/۱۰

آزمون T تک نمونه‌ای در خصوص عدم مقبولیت روش‌های ترکیبی نزد اساتید جدول ۶ نشان می‌دهد که سطح معناداری این آزمون ۰/۰۰۰ بوده و با توجه به میانگین ۴/۳۱ که بالاتر از ارزش تست برابر با ۴ می‌باشد، می‌توان چنین استدلال کرد که ازنظر دانشجویان تحصیلات تکمیلی رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه‌های مورد مطالعه عدم مقبولیت روش تحقیق ترکیبی در بین بعضی اساتید از دلایل تأثیرگذار در عدم استفاده از این روش در تحقیقات جغرافیایی می‌باشد.

نتیجه‌گیری

بر اساس تقسیم‌بندی‌های انجام‌شده رویکردهای پژوهش شامل سه دسته می‌باشد. الف) رویکرد کمّی که بر اساس مبانی نظری خاصی، پدیده‌های موردمطالعه را به شکل عینی، عملیاتی و کمّی موردمطالعه قرار می‌دهد. هدف از این رویکرد آزمایش یک نظریه و همچنین تعمیم‌یافته‌های تحقیق جامعه نمونه به جامعه آماری است؛ ب) رویکرد کیفی که پدیده موردمطالعه را به همان صورتی که هستند و نه در شکل و قالبی تعریف‌شده، به‌صورت یک کل و در ارتباط با زمینه‌ای که در آن قرارگرفته، موردمطالعه قرار می‌دهد. هدف از این رویکرد نیز تولید و استخراج نظریه، مدل یا الگویی نظری از دیدگاه و رفتار مشارکت‌کننده‌های در تحقیق است. ج) رویکرد آمیخته که هم از داده‌های کیفی در فرایند تحقیق استفاده خواهد کرد و هدف از آن، هم تولید نظریه و هم آزمایش آن است (کرسول، ۲۰۰۹: ۶۸، به نقل از زاهد و همکاران). گرچه سابقه ضمنی تحقیق ترکیبی به بیش از چند دهه می‌رسد، اما پیدایش و گسترش رسمی این تحقیقات به‌طور عمده در خلال دو دهه اخیر صورت گرفته است. این روش در خلال چند دهه اخیر، جهت‌گیری روش‌شناختی، ارائه طرح‌های تحقیقی جدید و حتی ترمینولوژی جدیدی در روش‌شناسی علوم انسانی و جغرافیایی پدید آورده است که ازنظر برخی از صاحب‌نظران به دگرگونی و جابجایی وسیعی در مباحث نظری و روشی علوم اجتماعی و جغرافیایی منتهی شده است.

در این مقاله به دلایل استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی در تحقیقات جغرافیایی در بین دانشجویان و اساتید گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری پنج دانشگاه (تبریز، زنجان، اردبیل، بهشتی و خوارزمی) پرداخته شد. چیزی که دراین‌بین تا حدّی روشن شد، اینکه استفاده از روش‌های کمّی در تحقیقات جغرافیایی نسبت به روش کیفی بالاخص روش تحقیق ترکیبی بسیار چشم‌گیر است. این امر باوجود سیستم آموزشی کمّی گرا به نظر می‌رسد امری عادی جلوه نماید. ولی بااین‌حال برخی محققان کمّی دریافتند که داده‌های کیفی می‌تواند نقش مهمی در تحقیق کمّی ایفا کند. یافته‌های به‌دست‌آمده از این پژوهش نشان داد

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

که دو عامل اصلی در استفاده محدود از این رویکرد و روش تحقیق تأثیرگذار است. یکی از این عوامل، عامل ماهوی خود روش تحقیق ترکیبی می‌باشد که در این تحقیق دارای دو مقوله اصلی است. یکی از این مقولات مبهم بودن روش تحقیق ترکیبی برای دانشجویان و اساتید این رشته می‌باشد.

آنچه از نتایج مصاحبه و پرسشنامه‌ها برداشت می‌شد، این بود که این روش تحقیق هنوز به‌اندازه کافی در کلاس‌های این گروه‌ها به‌خوبی جا نیفتاده است؛ و بخش اعظمی از تدریس‌های ارائه‌شده در کلاس‌های روش تحقیق مربوط به روش تحقیق کمّی می‌باشد. که این نپرداختن به تدریس این روش تحقیق باعث مبهم ماندن ماهیت روش تحقیق ترکیبی در بین دانشجویان رشته جغرافیا شده است. دومین مقوله از دلایل ماهوی استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی ناآشنایی اساتید این رشته با این روش تحقیق بود. ناآشنایی اساتید به این روش باعث شده بود که علاقه چندانی به مطرح کردن این روش تحقیق در کلاس نداشته باشند و کار کردن با این روش در تحقیقات‌شان نوعی ریسک محسوب شود. دومین مقوله از دلایل ماهوی استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی ناآشنایی اساتید این رشته با این روش تحقیق بود. ناآشنایی و عدم مهارت اساتید به این روش باعث شده بود که علاقه چندانی به مطرح کردن این روش تحقیق در کلاس نداشته باشند و کار کردن با این روش در تحقیقات شان نوعی ریسک محسوب شود. دومین دلیل استفاده محدود از روش تحقیق ترکیبی، مربوط به دلایل ساختاری مرتبط با این روش بود؛ که این دلیل هم شامل سه مقوله می‌باشد. اولین مقوله کمّی گرا بودن سیستم آموزشی می‌باشد؛ که فضا برای به‌کارگیری روش‌های کمّی مساعدتر است و از طرف اساتید هم مورد اقبال بیشتری قرار می‌گیرد. از طرفی به‌کارگیری روش کمّی در یک تحقیق، نیاز به تخصص چندانی ندارد(حداقل در ایران) و ازنظر سیاسی نیز مشکل خاصی ایجاد نمی‌کند. زیرا که به دنبال چرایی و چگونگی بروز پدیده‌ها نیست و فقط بر توزیع، پراکندگی، رتبه‌بندی، طبقه‌بندی و همبستگی تأکید دارد.

دومین مقوله مربوط به سلایق فصلنامه‌ها و مجلات می‌باشد که از مقالاتی که با مدل‌ها و روش‌های کمّی کارشده است، بیشتر استقبال می‌کنند. چراکه داوران این فصلنامه‌ها هم بیشتر گرایش به کمّی گرایی دارند. سومین مقوله از دلایل ساختاری عدم استفاده از روش‌های ترکیبی مربوط به قبول نداشتن این روش تحقیق از سوی برخی اساتید جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری می‌باشد. هرچند این مقوله در مقایسه با مقولات دیگر از تأثیر کمتری برخوردار بود، ولی باز در زمره عوامل تأثیرگذار بر استفاده محدود از روش تحقیق ترکیبی قرارگرفته است.

درنهایت، یافته‌های پژوهش نشان داد که مبهم بودن روش تحقیق ترکیبی، ناآشنایی برخی اساتید و دانشجویان، سلایق فصلنامه‌ها و مجلات، کمّی گرا بودن سیستم آموزشی و عدم مقبولیت روش تحقیق ترکیبی در بین اساتید این رشته از دلایل اساسی استفاده اندک از روش تحقیق ترکیبی در تحقیقات جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری بوده است. روش تحقیق ترکیبی همانند دیگر روش‌های تحقیق (کمّی و کیفی) درگیر مسائل فرهنگی(وابسته به فرهنگ بودن بعضی از مسائل اجتماعی)، سیاسی (ایدئولوژیک بودن حکومت‌ها و تولید دانش متفاوت توسط قدرت‌های سیاسی [۱])، فلسفی و روش‌شناختی متعددی است. شدیدترین انتقادات به روش‌شناسی ترکیبی از سوی ناب‌گرایان عنوان‌شده که بر این باورند ظهور این رهیافت پژوهشی جدید، ناب بودن و مشروعیت هر یک از روش‌های کمّی و کیفی را دچار مسئله کند. آن‌ها معتقدند که در خلال ترکیب هر یک از روش‌های کمّی و کیفی با یکدیگر، اصول منطقی و پارادایمی روش‌های کمّی و کیفی زیر سؤال می‌رود. حمایت از روش‌های ترکیبی عمدتاً توسط آن دسته از دانشمندان و محققانی صورت می‌گیرد که درصدد پاسخ به سؤال‌ها یا بررسی پدیده‌هایی هستند که هر یک از روش‌های کمّی و کیفی به‌تنهایی قادر به توضیح آن‌ها نبوده و تقابل کمّی و کیفی مانع از دست‌یابی به درک عمیق و صحیحی از آن می‌شود. بااین‌وجود، این روش نیز ضمن داشتن مدافعان و مخالفان خاص خود، دارای یکسری نقاط ضعف و قوت می‌باشد. بر

[۱]- بر اساس نظریه فوکو دانش قدرت تولید می‌کند و قدرت دانش‌های متفاوت تولید می‌کند.

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

اساس یافته‌های تحقیق که از مصاحبه‌های کیفی و گردآوری اطلاعات از روش‌های کمّی به‌دست‌آمده است، پیشنهاداتی ارائه می‌شود.

-با توجه به نیاز روزافزون پژوهش‌های میان‌رشته‌ای هم چون جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری به انواع روش‌های پژوهشی، متخصصان این حوزه‌ها باید ترویج این‌گونه روش‌های پژوهشی را در اولویت فعالیت‌های علمی خود قرار بدهند.

-.نظام آموزشی کشور در تحقیقات علوم انسانی به‌خصوص جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری ضمن تغییر رویه از توجه بیشتر به روش‌های کمّی و کمّی‌گرایی، در ترویج و بها دادن به روش‌های ترکیبی اهتمام بیشتری بورزد؛

-اساتید گروه‌های جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری در موارد جذب هیئت‌علمی و پذیرش دانشجویان مقطع دکتری از اهمیت دادن بیش‌ازحد به کمیّت و تعداد مقالات پرهیزکرده و به محتوا و کیفیت مقالات هم توجه داشته باشند؛

- با توجه به محدود بودن منابع فارسی در رابطه با روش‌های ترکیبی در رشته جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، اساتید و دانشجویان این رشته با استفاده از منابع لاتین سعی در شناساندن این روش تحقیق علمی به جامعه رشته جغرافیای کشور داشته باشند.

منابع و مآخذ

- استراس، آنسلم،کوربین، جولیت (۱۳۸۵)، اصول روش تحقیق کیفی(نظریه مبنایی)، مترجم بیوک محمدی، تهران، پژوهشگاه علوم‌انسانی و مطالعات فرهنگی.
- ایروانی، شهین (۱۳۹۳)، مقدمه‌ای بر تبیین ماهیت نظام آموزشی و پرورشی در ایران از آغاز دوره مدرن‌سازی تا امروز، پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت، سال ۴، شماره ۱، صص ۱۱۰-۸۳
- ببی، ارل (۱۳۸۸)، روش‌های تحقیق در علوم اجتماعی. مترجم رضا فاضل، تهران، ۱۳۸۸.
- بلیکی ، نورمن (۱۳۸۴)، طراحی پژوهش‌های اجتماعی. مترجم حسن چاوشیان، تهران، انتشارات نی، ۱۳۸۴.
- داندکار، همالاتا (۱۳۸۱) روش‌های کیفی در برنامه‌ریزی شهری، مترجم حسین پیرزاده، مجله جستارهای شهرسازی، سال سوم، پاییز و زمستان ۱۳۸۱، صص ۴۲-۳۸.
- زاهد بابلان، عادل، معینی کیا، مهدی، احمدی، حسن (۱۳۹۴)، تحقیق آمیخته، حلقه مفقوده‌ای در تحصیلات تکمیلی آسیب‌شناسی آن در علوم انسانی، فصلنامه روش‌شناسی علوم انسانی، شماره ۸۳، صص۱۶۷-۱۴۹.
- شکویی، حسین (۱۳۷۳)، دیدگاه‌های نو در جغرافیای شهری(جلد اول)، تهران، انتشارات سمت.
- کاپلان، دیوید اچ، ویلر، جیمز اُ، هالووی، استیون آر(۱۳۹۱)، جغرافیای شهری، مترجم حسین حاتمی نژاد،عبدالمطلب برات نیا، تهران، انتشارات سمت.
- لیندسی، جیمز. ام (۱۳۸۱)، روش‌های تحقیق در جغرافیا، مترجم محمدرضا رضوانی، تهران، انتشارات سمت.
- محمدپور، احمد (۱۳۸۹) فرا روش بنیان‌های فلسفی و عملی روش تحقیق ترکیبی در علوم اجتماعی و رفتاری، تهران، انتشارات جامعه شناسان.
- محمدپور، احمد (۱۳۹۲)، روش تحقیق کیفی ضد روش ۱ : منطق و طرح درروش شناسی کیفی، تهران، انتشارات جامعه‌شناسان.
- نجاتی، محمدحسین (۱۳۹۲)، رتبه ۱۸ جهانی در «کمیت»، ۳۸ در «کیفیت»، روزنامه شرق، ۹ تیر، شماره ۱۷۶۹، تهران.
- هال، تیم (۱۳۹۲)، جغرافیای شهری، مترجم علیرضا سائلی، الهام امیر حاجلو، ابوالفضل زنگانه، تهران، انتشارات جهاد دانشگاهی واحد خوارزمی.
- های، ایان (۱۳۸۷) روش‌های تحقیق کیفی در جغرافیای انسانی، مترجم احمد پوراحمد، محمد اسکندری نوده، تهران انتشارات سمت.
- Blaikie, N. (2000), Designing Social Research the Logic of Anticipation Translated by Hassan Chavoshain, Tehran, Ney Pub. (in Persian)
- Boschman, E. E., Cubbon, E. (2014), Sketch maps and qualitative GIS Using cartographies of individual spatial narratives in geographic research, The Professional Geographer, Vol. 66, No. 2, pp. 236- 248.
- Clifford, N., French, S., Valentine, G. (2010), Key Methods in Geography Second edition, London, Sage.

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]

- Cope, M., Elwood, S. (2009), Qualitative GIS a Mixed Method Approach, Sage.
- Creswell J.W. (2009), Research Design Qualitative, Quantitative, Mixed Method Approaches Second Edition, London, New Delhi, Sage Pub.
- Creswell, J.W, Plano Clark, V.L., Gutman, M.L, Hanson, E.E, (2003), Advanced Mixed Methods Research Design in Tashakkori, A., Teddlie, C. (Eds) Handbook of Mixed Methods in social and Behavioral Research, Thousand Oaks, ca: Sage. pp. 209-240
- Crooks, A.V., Schuurman, N. (2011), Refining a Location Analysis Model Using a Mixed Methods Approaches: Communities Readiness as key Factor in Siting Rural Palliative Care Services.
- Dandekar, H. (1988) Qualitative Methods, Urban Planning, Second edition, Translated by Hosain Pirzadeh. Ney, Tehran. (In Persian)
- Gall, M., Gall, J., Borg, W. (2003), Educational Research an Introduction, Boston Allyn and Bacon.
- Hacking, I. (1983), Representing and Intervening, Introductory Topics in the Philosophy of Natural Science, Cambridge Cambridge University Pub.
- Irwin, S. (2008), Data Analysis and Interpretation Emergent Issues in Linking Qualitative and Quantitative Evidence, in Hesse Biber, S.N, Leavy, P (eds) Handbook of Emergent Methods, NewYork, Guilford.
- Kaplan, D., Wheeler, J, O., Holloway, S. (2004), Urban Geography Translated by Hossein Hataminezhad, Abdolmotaleb Baratnia, Tehran, SAMT Pub. (in Persian)
- Kwan, M-P. (2004), Beyond Differences from Canonical Geography to Hybrid Geographies Annals of the Association of American Geographers, Vol. 94, pp. 756- 763.
- Limb, M., Dweyer, C. (2001), Qualitative Methodologies for Geographers Issues and Debates. London, Arnold.
- Meth, P., Cloyment, K. (2009), Researching Men, The Politics and Possibilities of Qualitative Mixed- Method Approach, Social and Cultural Geography, Vol. 10, No. 8, pp. 909-925.
- Mohammadpour, A. (2010), Qualitative Research, Method Counter Method 1, the Logic and Design in Qualitative Methodology, Jameshenasan, Tehran. (in Persian)
- Newman, W.L. (2001), Social Research Methods, Boston Allyn, Bacon
- Valentine, G., Aitken, S. (2006), Approaches in Human Geography, Sage.
- Valentine, G., Aitken, S. (2014), Approaches in Human Geography, Philosophies, Theories, People and Practice, Second edition, London, Sage.
- Warshavsky, D. (2014), The Potential for Mixed Methods Results from the Field in Urban South Africa, The Professional Geographers, Vol. 66, No. 1, pp. 160-168.
- Winchester, H.P.M. (1999), Interviews and Questionnaires as Mixed Methods in Population Geography the Case of Lone Fathers in Newcastle, the Professional Geographer, Vol. 51, No. 1, pp. 60-67.
- Yeager, D.C., Steiger, T. (2013), Applied Geography in a Digital Age the Case for MixMethods, Applied Geography, Vol. 39, pp. 1-4.
-

[Downloaded from georesearch.ir on 2026-11-19]

[DOI: 10.29252/geores.33.1.124]